

PRO

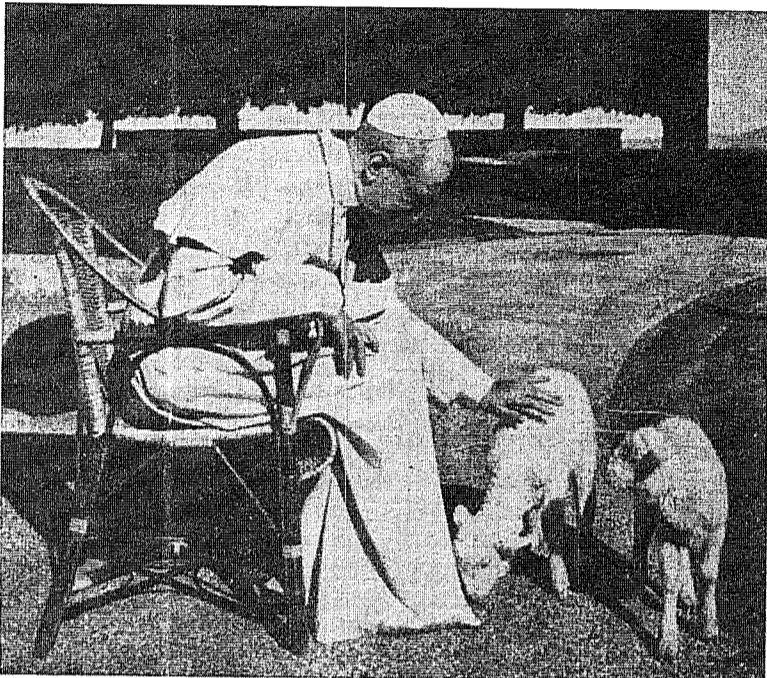
Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul III

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Sept.-Oct. 1958 n. 34 - 35

Amintirea unui mare Papa

meni pe care comunismul i-a relegat într-o condiție între animal și mașină.

Trebuie să considerăm în justele lui dimensiuni conflictul spiritual al acestui Papă care, mai ales în anii după ultimul război mondial, a trebuit mereu să lupte împotriva inclinațiilor naturii sale și să aleagă între o atitudine de toleranță pasivă a doctrinelor materialiste — adică o coexistență construită pe compromis — și o intransigență mai explicită și mai consecventă decât însuși comportamentul puterilor occidentale față de comunism. Opera sa de mediere ar fi putut fără îndoială să favorizeze coexistența, dar nu este mai puțin sigur că favorizând coexistența, ar fi întărit pozițiile partidelor comuniste din Europa occidentală, ceea ce ar fi reprezentat un grav pericol pentru biserica asediată de doctrina marxistă.

Politica lui Pius XII — dacă de politică poate fi acuzată opera sa de apărare a Bisericii ca instituție divină — a fost o continuă chemare a oamenilor la misiunea omului pe pământ, misiune incompatibilă cu ura, cu teroarea, cu anularea valorilor spirituale.

Pius XII nu a fost Papa marelui joc politic, ci Papa durerei și al martiriului. Bisericii persecutate.

Problema schismei politice a lumii a îndurerat sufletul său nu mai puțin decât aceea a schismei religioase.

Dar aceasta din pricină că în jumătatea de lumea căzută sub regim comunist creștinii erau persecutați, omul era degradat. Pentru Pius XII Cortina de Fier a fost totdeauna o prezență vie ca o rană deschisă. Dialogul său cu oamenii aceia a fost continuu, mai ales în anii din urmă, când comunismul și-a întărit teroarea, și-a consolidat cuceririle. Era un dialog dificil, de multe ori imposibil, uneori aproape ingenu. Dar totdeauna emoționant. Deoarece era și rămana mai ales un monolog, o rugăciune.

Dumnezeu să ne ajute ca succesorul său să știe să ia în mână această dureroasă moștenire și să fie, pentru milioanele de creștini tăiați afară de lumea civilizată, care cu credință eroică apără valorile spirituale și pe acelea ale continuității însăși a Bisericii, ceea ce Pius XII a știut să fie: călăuză înțeleaptă, tatăl care suferă și se roagă împreună cu fiii săi, speranța într-un viitor de libertate spirituală și politică pe care Dumnezeu nu poate să întârzie să li-l acorde.

Pius XII va rămâna pentru totdeauna în sufletul românilor, ca în acela al tuturor popoarelor asuprite, marele și curajosul Papă care n'a ezitat să strige cu glas tare Occidentului adevărul asupra condiției inumane în care conferința de la Yalta i-a aruncat: Papa apărător al libertății

umane, al civilizației și al sfințelor drepturi ale omului.

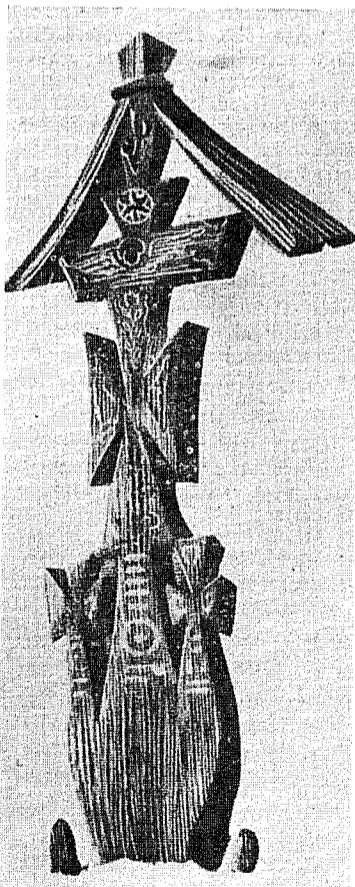
Ziarul nostru interpretează astăzi doliul tuturor românilor și exprimă în numele lor adâncă durere pentru pierderea aceluia care nu mai târziu decât acum louă luni se făcuse promotor al unei cruciade de rugăciuni pentru Biserica persecutată. În enciclica «Meminisse iuvat» Pius XIII cerea cu insistență instituirea unui ciclul de nouă zile de rugăciuni la Maica Domnului, și și exprima speranța că Sfânta Fecioară va asculta fără îndoială rugăciunile credincioșilor pentru ca libertatea Bisericii să fie pretutindeni recunoscută: «Acea libertate care i-a fost dată nu numai pentru salvarea oamenilor, ci și pentru consolidarea legilor fundamentale ale societății civilizate».

La Castelgandolfo, reședința estivală a Păpilor, tacerea a coborât din nou peste marea vilă albă, în parcul unde vântul smulge copacilor primele frunze moarte.

Dar în inimile oamenilor din acest surăzător orașel așezat pe dealurile care de departe fac coroană Romei, stăruie încă un sunet grav și sec de clopot; stăruie încă dezolarea anului, sentimentul unui mare gol pe care l'a lăsat în urmă dispariția unui om în pieptul căruia oamenii din lumea întreagă știau că bate inima ascunsă a lui Dumnezeu.

ANDREA RADDI

TESTAMENTUL LUI PIUS XII

am putut dăuna sau i-am scandalizat cu cuvântul și cu fapta.

Rog pe cei cărora le revine sarcina de a o face să nu se ocupe sau să se preocupe de a mi se ridica orice fel de monumente care să mă amintească; va fi de ajuns ca bietele mele rămășițe pământești să fie depuse cu simplitate într'un loc sacru, cu atât mai plăcut cu cât mai obscur.

N'am nevoie să cer sufragii pentru sufletul meu; știu cât sunt de numeroase acelea pe care normele obișnuite ale Sfântului Scaun și pietatea credincioșilor le oferă pentru fiecare Papă defunct.

N'am nevoie nici măcar să las un «testament spiritual» cum este laudabilul obicei al atâtor Prelați plini de zel; deoarece multe acte și discursuri, pronunțate sau emanate de mine din necesitate de oficiu, sunt suficiente pentru a face cunoscută aceluia care ar dori-o, gândirea mea asupra diferitelor probleme religioase și morale.

Cu aceste premize, numesc moștenitor universal al meu Sfântul Scaun Aposolic, de la care atât de mult am avut, ca de la un prea iubitor părinte.

PIUS PP. XII

15 Mai 1956

PAPA CATRE ROMANI

«Venerabili Frați și iubiți fi ai României... prin prigonirile și înjosirile ce le suferiți în prezent, Nouă Ni se pare că voi reînviți măreția Bisericii primitive; și de aceea Noi, care față de poporul român nutrim sentimente părintești și înconjurăm cu iubire deosebită pe «cei prigonți pentru dreptate», dorim să sărutăm lanțurile aceluia cari, întemnițați pe nedrept, plâng și se întințesc de loviturile date religiei și de libertatea pierdută.

«In analele patriei voastre strălucesc exemple splendide de credință, de statornicie și de fărnicie creștină. Într'adevăr în epoci foarte îndepărtate, după cum se amintește se aflau — la Durostor, Axiopolis și Tomis — martiri care și-au vărsat sângele pentru numele lui Hristos. Voi sunteți fiii acestora și de aceea, frații mei iubți, fiți statornici, neclintiți, bine știind că osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul.»

(Papa Pius al XII către Clerul și Poporul Român, 1952).

«Venind la Roma vă place să re-găsiți aici amintirea lui Traian și a

civilizației adusă strămoșilor voștri de acest mare Împărat. Dar contemplând faimoasa Columnă, ale cărei spirale eternizează împreună cu gloria marelui cuceritor și valoarea adversarilor săi, privirea voastră se ridică până în vârful capitelului doric, unde domină statuia Apostolului Petru. Iată cele două Roma căror voi, prin tradiție, le rămâneți credincioși. O specială orânduire a Promiei cereștii le-a unit pe amândouă...

Din acest îndoit curs de idei și de datini, ale creștinismului și ale romanității, strămoșii voștri au profitat în largă măsură. În urma legionarilor romani, pe drumurile pavate cu blocuri de piatră pe care ei le-au deschis, prin podurile cu arcuri îndrăznețe ce le-au construit, au venit misionarii Evangheliei, aducând Daciei amfora cu cele două miresme, strecurând în suflete virtutea creștină și vechia civilizație latină, care pentru ei se resumă în Credința romană. Voi sunteți marturii vii ale acestei uniri.»

PAPA PIUS XII

(către Mitropolitul și Episcopii catolici români, veniți la Roma la 4 Martie 1940)

Orologiul de la vila de vară a Papei la Castelgandolfo lăsase de puțin timp să cadă în vântul umed al nopții de Octombrie patru sunete pline și grave, care rămăseseră suspendate în aer ca patru picături. Patru sunete care făceau vie în suflete prezența timpului: o prezență chinuitoare, durută, căreia era greu să te subtragi.

Tăcerii în care era învăluită marea vilă albă — «Vila», cum oamenii din partea locului obișnuiesc să numească palatul apostolic — îi răspundea din piața învecinată un murmur abia perceptibil de rugăciuni.

Se auzi apoi un sunet de clopot: scandat, sec. Sunau a mort clopotele de la biserica Sfântului Sebastian, care dădea, cea dintâi lumii vestea dureroasă a morții lui Pius XII.

Inima Sfântului Părinte încetase să bată: inima lui, care fusese atât de aproape de problemele oamenilor, de toate problemele lor, de la acelea ale unei păci din ce în ce mai greu de păstrat, la acelea ale masselor muncitorești și ale oricărei condiții sociale.

Credincioșii ascultau muți vestea acestei morți, care îi lipsea brusc nu numai de o călăuză spirituală totdeauna prudentă, totdeauna sigură de drumul pe care trebuia să-l urmeze, ci de un părinte gata în fiecare clipă să-i asculte, să-i consoleze, să-i ajute.

Păstorul Angelic, Papa profeților, se întorsese la Dumnezeu. Cu sufletul îndurerat, că cei cărora nu le-a fost dat să lase în urma lor o moștenire bine consolidată, sigură. Poate cu același suflet îndurerat cu care se întorsese la Dumnezeu înaintașul său, Pius X, Papa sfânt, mort la izbucnirea celui de al doilea război mondial. Ca și înaintașul său, Pius XII a murit conștient că lasă în urma sa o lume sfâșiată de ură, amenințată de război, roasă de rele pe care cuvântul său înțelept, inspirat de cea mai adâncă iubire de oameni, nu reușise să le vindece.

Dumnezeu să ne ajute ca rugăciunea sa să poată abține în cer ceea ce n'a reușit să realizeze în viață: o lume bazată pe dreptate, pe dragoste între oameni.

Pius XII a murit cu sufletul greu de tristete. Iar tristețea agoniei sale prea lungă ca să nu vedem în ea semnul unei arzătoare dorințe de a mai rămâne pe câmpul de luptă al prezentului istoric, de a obține de la Dumnezeu o amănare care să-i îngăduie să rezolve probleme ce nu puteau fi abandonate — tristețea agoniei sale apasă astăzi pe sufletele

oamenilor care aderaseră la cruciada la care el îi chemase: cruciada pentru a realiza un ideal de viață socială și umană împotriva materialismului și a pozitivismului, cruciada care să libereze lumea de violență și de teroare și să îngăduie oamenilor să trăiască în bună înțelegere, în respect reciproc și în aceea unitate spirituală și etică a concepției sociale a lui Christos.

Trebuie să recunoaștem în gândirea și în acțiunea acestui Papă curajos, care și-a dăruit viața pentru binele omenirii, care nu a ezitat să pună degetul pe toate râmăle ei, semnul inspirației supranaturale care, alimentându-se izvoarele în revelație, de apostolilor acea siguranță și acel eroism care au baze profunde și sigure într-o credință adâncă simțită și intens trăită.

Pius XII a căutat în credință și prin credință soluționarea gravelor probleme ale vremii noastre; a tuturor problemelor; de la cele sociale la cele politice.

Astăzi mai mult ca oricând, apare prodigioasă desemnarea făcută de Papa Pius XI atunci când l'a numit Secretar de Stat: «Ne inspiră să facem această numire — scria Papa Ratti — în primul rând încrederea în spiritul Domniei tale de pietate și de rugăciune, care nu pot decât să-ți asigure abundența ajutorului divin».

Această judecată trebuia să fie o anticipare profetică a misiunii în lume a viitorului Papă. Și în adevăr pe acest «spirit de pietate și de rugăciune» avea să fie construită întreaga operă a acestui curajos păstor de suflete, a acestui neînfricat soldat al lui Christos. Pietatea și rugăciunea au fost, cum pe bună dreptate scrisese Pius XI, caracteresele esențiale ale marelui său spirit; politica — din care mulți superficiali îl acuzaseră că și făcuse un idol — n'a fost decât servitoarea umilă a acestor două mari virtuți creștine pe care el le-a pus totdeauna deasupra tuturor situațiilor.

Aspectul politic al apostolatului său n'a fost decât transpunerea în imediat, în incidental a acestor virtuți care numai ele pot să explice continuitatea Bisericii ca instituție divină și socială.

Că Papa Pius XII a definit — cu intransigență claritate — poziția Bisericii față de doctrinele materialiste, față de acel comunism care-i lipsește pe oameni de însăși prerogativele lor umane și spirituale, aceasta nu înseamnă o comportare de om politic. Pietatea sa nu putea să nu fie solicitată de durerea milioanele de oa-

A fost ales de cel mai scurt Conclav

Eugeniu Pacelli era roman. S'a născut la 2 Martie 1876 într-unul din cele mai autentice cartiere romane — Ponte — în palatul Pediconi, unde o inscripție amintește evenimentul. După câțiva ani familia Pacelli se mută în apropiere, în Via della Vetrina, și acolo micul Eugeniu, începe să frecventeze azilul matern și primele trei clase primare, la Institutul Surorilor Divinei Proviđențe; în piața Fiammetta, de unde trece, mai târziu, la Institutul privat Marchi și apoi, pentru completarea studiilor gimnaziale și liceale, la liceul Visconti, în Piața Colegiului Roman, unde o altă placă comemorativă îl amintește pe el.

Obținută diploma de bacalaureat, se manifestă în el vocația pentru preoție, încă de mult simțită. După vacanța din 1894 anunță părinților hotărârea sa de a se face preot. Il găsim astfel în Octombrie al aceluiaș an în colegiul Capranica, îmbrăcat în hainele preoțești. Dar numai pentru scurt timp, deoarece după nu mai mult decât un an, era silit să iese din motive de sănătate, și să-și continue studiile, ca extern, la universitatea Gregoriană și la Ateneul pon-

teniu pentru afacerile eclesiastice extraordinare. Insoțește la Londra pe Mons. Gennaro Granito di Belmonte care se duce să reprezinte Sfântul Scaun la ceremonia încoronării lui George V. Cardinalul Gasparri, în timp ce din însărcinarea Papei Pius X se ocupa de codificarea dreptului canonic, dori să-l asociez la această operă, întâi ca asistent, apoi cu titlul și cu responsabilitatea de secretar al Comisiei.

Intre 1912 și 1914 activitatea lui Eugeniu Pacelli este din ce în ce mai recunoscută și premiată. În 1915, ajuns la tronul papal Benedict XV, izbucnește primul rasboiu mondial, care amenința să se extindă asupra unei bune părți din Europa. A sosit ceasul în care Pacelli poate să aducă mari servicii Bisericii: întâi ca Secretar al afacerilor eclesiastice, apoi ca Nunțiu Apostolic la München, după ce a fost consacrat Arhiepiscop în Biserica Vaticană la 13 Mai 1917.

După o muncă de cinci ani — din 1920 până în 1925 — pentru pregătirea concordatului cu Bavaria, Mons. Pacelli fu transferat, iar în 1919 încheie convenția între Prusia și Sfântul Scaun. Misiunea sa în Germania sfârșește în Decembrie 1919 când e făcut cardinal. După ce cardinalul Gasparri s'a retras dela Secretariatul de Stat, Pius al XI-lea a numit în locul lui pe Eugenio Pacelli care în timp ce își îndeplinea noua sarcină continua să exercite sacerdoțiul la Basilica Vaticană.

În Aprilie 1935 a fost numit Camerleng al Sfintei Biserici Romane. Două mari evenimente aveau să pună din nou în relief figura lui Pacelli: vizita în Argentina (în 1934) și apoi la Budapesta (în 1938) ca legat pontifical la cele două congrese euharistice internaționale. Intre aceste două misiuni s'au plasat alte două evenimente: prezența cardinalului Pacelli, tot ca legat pontifical, la festivitățile de încheiere ale anului jubiliar al mântuirii (1935) celebrat la Lourdes și la inaugurarea, la Lisieux, a Basilicii Sfintei Tereza. În 1936 Eugenio Pacelli, pleacă într-o călătorie în America de Nord unde, rămâne timp de o luna. Trebuia să fie ultima sa călătorie. Cardinalul Pacelli nu se mai deplasează după aceea dela Roma din cauza fie a stărei sănătății lui Pius XI, fie a muncii excesive dela Secretariatul de stat.

La moartea Papei (10 Februarie 1939) Cardinalul Pacelli — atunci Camerleng — s'a ocupat cu convocarea Conclavului care avea să se deschidă la 1 Martie, cu 62 cardinali, și să se încheie în ziua următoare prin alegerea lui Pacelli însuși, care lua numele de Pius al XII-lea. A fost unul din cele mai scurte conclave, dacă nu de-a dreptul cel mai scurt.

PAPA SI CEI ASUPRITI

Intr'o scrisoare enciclică, "Meminisse iuvat", dictată pe la jumătatea lunii Iulie, Pius XII cere cu stăruință să se înalțe timp de 9 zile (novenă) rugăciuni către Preasfânta Fecioară Maria, ultima zi a acestei novene căzând în sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului (15 August).

In acest Document Papa își exprimă speranța că Preasfânta Fecioară Maria va acūta cu siguranță rugăciunile și cererile credincioșilor.

Intențiunile pentru care Inaltul Pontif del Roma cerea cu atâta stăruință această novenă sunt următoarele:

1. pentru ca toți păstorii de suflete îndepărtați dela oficiul lor pastoral să poată fi restabiliți în postul lor;
2. pentru ca toți Catolicii să poată ajunge la un acord deplin în lumina desăvârșită a adevărului;
3. pentru ca cei slabi sau îndoielnici să poată primi întărire, în așa fel ca să poată fi în stare să sufere ori și ce mai de grabă decât să strice unitatea creștină;
4. pentru ca episcopii să poată fi reinstaurați în diecezele lor;
5. pentru ca tinerii să poată rezista ademenirilor materialismului, ateismului și excesivei căutări a plăcerilor;
6. pentru ca adevărul să iasă biruitor;
7. pentru ca misionarii să se poată reînnoiește în ținuturile de unde au fost alungați;
8. pentru ca persecutorii Bisericii, în fine, să poată obține iertare, cum și harul de a cunoaște adevărul.

Inșirând aceste intențiuni de rugăciuni, Papa amintește în Documentul citat diferitele îndemnuri de pace pe care le-a dat în timpul ultimului războiu și cum el a consfințit întreaga omenire înimeii Neprihănite a Preasfintei Fecioare.

Enumerând apoi cauzele haosului ce domnește azi în lume, Papa a spus că: autoritatea lui Dumnezeu e nebăgată în samă sau dea dreptul suprimată. Credința creștină e persecutată, deși ea învață numai adevărul, dreptatea și iubirea, care exclud orice sentiment de ură.

Papa denunță în această enciclică imoralitatea propagată prin presă, cinematograful și televiziune.

El insistă mai ales asupra persecuției religioase de dincolo de Cortină, unde Biserica de ambele rituri are mult de suferit: episcopii sunt siliți să renunțe la credința lor ori să suporte consecvențele; presa catolică a fost suprimată; școlile confesionale au fost înlocuite cu cele statale în cari se învață ateismul; misionarii au fost expulzați; dreptul Sfântului Scaun de a numi episcopi e nesocotit.

Totuși, în ciuda atâtor dificultăți și dureri, Păstorul Bisericii Catolice are marea satisfacție de a constata, din fapte sigure, că "cea mai mare parte a credincioșilor a rămas alipită cu neavinsă tărie de Credință".

Biserica, spune el, nu poate fi distrusă ea fiind lucrarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor; iar cei ce o persecută trec ca și umbra, pe când soarele dreptății dumnezeiești nu apune niciodată".

"E ABSOLUT SIGUR" — spune textual Preafericitul Părinte — CA PANA LA URMA BISERICA, CA SI CRITOS MANTUITORIU, CARE A BIRUIT, VA INVINGE PE TOTI

DUSMANII SAI. DEACEEA, AVETI INCREDERE; FITI TARI SI PERSEVERENTI".

Papa, cere, în fine, cu stăruință ca toți credincioșii să înalțe, cu o singură voce și o singură inimă, rugăciuni către Dumnezeu, pentru ca libertatea Bisericii să fie recunoscută pretutindenea: "aceea libertate care i-a fost dată nu numai pentru mântuirea oamenilor, ci și pentru întărirea fundamentelor civilizației".

PENTRU "BISERICA TACERII,"

O rağaciunie a sfantului parinte

O Iisuse, Rege al mucenicilor, mângâiere a obidiților, sprijin al celor care suferă din dragoste pentru Tine și pentru credința lor față de Mireasa Ta, Sfânta Biserică; ascultă cu îndurare rugăciunile noastre fierbinți pentru frații din «Biserica Tăcerii», și fă ca nu numai să nu-și piardă curajul de luptă, sau să se clătine, ci să guste mângâierile pe care Tu le păstrezi pentru sufletele ce binevoești să Ti le alegi tovarășe pe cruce.

Pentru cei care trebuie să sufere chinuri și samavolnicii, foamă și trudă, fii Tu putere neclintită, care să-i întărească în lucrările lor și să le inspire încredere în răsplata făgăduită aceluia care vor rămâne tari până la sfârșit.

Pentru cei care sunt supuși la constrângeri morale, de multe ori cu atât mai primejdioase, cu cât sunt mai ascunse, fii Tu însuși lumina care să le lumineze mințile ca să vadă limpede calea cea dreaptă a adevărului, fii Tu puterea care să le sprijine voința, ca să treacă cu bine prin toate încercările, prin toate șovăirile și oboselile.

Pentru cei care se găsesc în neputința de a-și mărturisi fățiș credința, de a practica în mod continuu viața creștinească, de a primi des Sfintele Taine, de a-și asculta călăuzele spirituale, fii Tu însuși altar ascuns, templu nevăzut, har bogat și

glas părintesc care să-i ajute, să-i însuflețească, să le vindece sufletele îndurerate, și dă-le lor bucurie și pace.

Fie-le rugăciunea noastră fierbinte de ajutor; poată frățesca noastră solidaritate să-i facă să simtă că nu sunt singuri, și fie exemplul lor de folos întregii Biserici, și mai ales nouă, care Te amintim cu atâta dragoste.

Fă, Doamne, ca zilele încercării să fie scurtate și ca în curând — împreună cu asupritorii lor — să poată să Te slujească și să Te adore în libertate, pe Tine care împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt trăiești și împărățești peste veacuri. Amin!

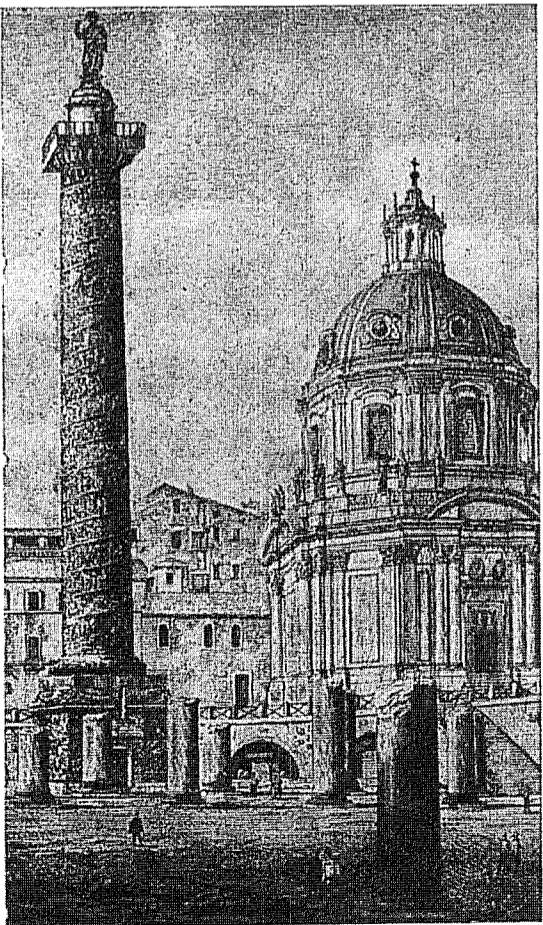

tifical de la Sant'Apollinare. In acelaș timp frecventa cursul universitar de literă și de filosofie la «Sapienza».

Hirotonit preot la 2 Aprilie 1899, în ziua de Paști, Eugeniu Pacelli își continuă studiile: se înscrie la drept luându-și doctoratul cu mențiunea «Summa cum laude». Tânărul preot ia curând drumul Vaticanului. Încă în anii de studenție este numit, cu ajutorul cardinalului Vannutelli, la Secretariatul de Stat.

După trei ani, înaintat în grad, îl găsim asistent al Mons. Pietro Gasparri, care mai târziu avea să devie cardinal și secretar de Stat și care apreciază inteligența și cultura lui Eugenio Pacelli. Pius X, care la rândul lui pusese ochii pe tânărul asistent, îl numi prim valet secret de cameră și, după un an, prelat și prefect al Congregației Sfântului Ivo. Înălțarea sa începuse.

În 1911 — la 35 ani — Eugeniu Pacelli este numit de către însuși Pius X Subsecretar la Congregația

ROMA - FORUL LUI TRAIAN, Coloana Impăratului Traian. Lângă ea Biserica Sfântului Nume al Mariei ridicată în amintirea victoriei lunei creștine asupra turcilor păgâni ce ajunseseră la zidurile Vienei (1683).